

UN GOS CONTRA EL CORONAVIRUS.

Bub, bub, bub! Hola em dic Laki, i sí, sóc un gos, un gos metge. Primer comencem per on vaig néixer, a la botiga de gossos on crien els gossos que ajuden a la gent. Jo sóc un gos F.C.A (fidel, comprensiu i amistós). El dia que em van adoptar vaig estar molt content. Començava la meva aventura! Vam pujar en una caixa amb rodes que es movia per art de màgia. Què divertit! Vaig veure una rotonda on hi deia: BELL-LLOC D' URGELL. Era aquí on viuria? Vaig alçar el cap i vaig veure un cartell on hi posava: TOT ANIRÀ BÉ! Eren les vuit o almenys això indicava el rellotge d' una casa molt alta. Tots aplaudien, per què? No ho sé. Tots portaven morrió, JO NO VULL PORTAR MORRIÓ!!! Vam arribar a una casa on hi havia una creu roja. A dins hi havia una persona (sí, amb morrió) i em va dir: hola petit, tu seràs el meu ajudant. Era de nit i tenia son i em vaig adormir. Vaig notar unes mans calentes que m' agafaven, eren les del metge (ara que explico la història, ja sé com es diu: es diu "metge"). El metge em va posar en un llit molt còmode i l'endemà va començar la meva aventura. El metge em va explicar el que havia de fer, ajudar les persones que han passat alguna cosa difícil, com per exemple la mort d'un ésser estimat a causa de la COVID (és la malaltia per la qual la gent porta morrió, etc.) Fins que va arribar la meva primera pacient.

La Sussi Ventarell

La Sussi era una dona gran d'uns 77 o 78 anys. El seu home havia mort a causa de la malaltia (es diu covid-19). El metge li va recomanar que comprés una llibreta i que anotés tot el que li diria al seu home i que se m'endugués dos dies a casa seva, Què bé! Cada dia buixia quan era hora d'escriure a la llibreta. Molts cops em mirava amb ulls plorosos i em feia alguna carícia. Als dos dies ja s'havia recuperat i ja estava contenta. Al cap de no res, quan ja m'havia tornat a la casa de la creu roja, va aparèixer la meva pròxima aventura.

La Laia Vatés

La Laia tenia 32 anys i tenia molta, però que molta , por del virus i, ara que ja ens deixaven sortir, no havia trepitjat ni un sol cop el carrer. Per casa va amb morrió (mascareta) i no obre mai la finestra per si el virus pogués volar. El metge li ha dit que

ha de sortir 4 hores com a mínim acompanyada del Laki (sóc jo!). Al cap d' una setmana la Laia ja no tenia por de sortir, sabia que si seguia totes les normes no li havia de passar res .

El temps va anar passant i vaig passar per moltes altres persones com l'Imma ,l'Arnau, l'Anna fins un dia en que les persones ja no van haver de portar morrió i tothom estava content.

Aquesta és la història de com el virus es va esfumar i mai més va tornar. La Sussi ,la Laia i l' Arnau em venien a veure molt sovint i em treien a passejar , m' acariciaven i jo treia la llengua.

Així acaba la història d' un gos F.C.A (fidel, comprensiu i amistós) i aquest fet no pot durar eternament i no tinc res més a dir que FI